

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11282** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА № Р-22221017007367-091-001/22.06.2018 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП-С., в частта в която е потвърден с Решение № 1388/11.09.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С..

В жалбата е посочено, че РА, в оспорената част, е незаконосъобразен и неправилен, издаден в нарушение на материалния закон. Моли се РА да бъде отменен в тази му част.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разности.

Ответникът – Директорът на Дирекция ОДОП-С. – в съдебно заседание се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221017007367-020-001/27.10.2017 г., връчена електронно на 07.11.2017 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22221017007367-020-002/05.01.2018 г. и ЗИЗВР

№Р-22221017007367-020-003/31.01.2018 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периодите от 01.01.2012 г. до 31.07.2017 г. Всички заповеди по хода на ревизионното производство са издадени от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП-С., оправомощена със заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП-С.. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221017007367-092-001/20.04.2018 г., връчен електронно на лицето на 23.04.2018 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение с вх. №72-00-7#6/11.06.2018 г. срещу констатациите на РД. Разгледано по същество възражението е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221017007367-091-001/22.06.2018 г., издаден от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП-С. - орган, възложил ревизията, и А. Б. Г., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП-С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 22.06.2018 г. по електронен път.

Видно от разпоредителната част на РА /Таблица №1/, на ревизираното лице са установени задължения общо в размер на 31 582,25 лв., от които главница ДДС в размер на 11 384,00 лв. и лихви в размер на 20 198,25 лв., предмет на спора. Задълженията произтичат от отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 11 384,00 лв. за данъчни периоди от м. 06.2012 г. до м. 08.2012 г., от м. 10.2012 г. до м. 02.2013 г., м. 12.2013 г., от м. 08.2014 г. до м. 10.2014 г., м. 12.2014 г., от м. 05.2015 г. до м. 07.2015 г., от м. 09.2015 г. до м. 11.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г. и м. 11.2016 г., м. 03.2017 г. и м. 04.2017 г. и съответно начислените лихви за забава в размер на 3 896,23 лв., както и начислените лихви в общ размер на 16 302,02 лв. за неправомерно ползван данъчен кредит за данъчни периоди м. 06.2012 г., м. 10.2012 г., м. 12.2012 г., м. 02.2013 г., м. 12.2013 г., м. 09.2014 г. и м. 10.2014 г., за които в хода на ревизията от ревизираното лице само е извършена корекция на претендираното право на данъчен кредит в периодите м. 02.2018 г. и м. 03.2018 г. /извън обхвата на ревизията/.

С цел обективно установяване на факти и обстоятелства от значение за правилното определяне на задълженията на [фирма], в хода на ревизията са предприети действия, описани в ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 и чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения на задълженото лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221017007367-040-001/09.11.2017 г. Документи са представени при посещението в счетоводния офис, обслужващ дружеството, за което е съставен протокол за посещение №1226759/01.02.2018 г. Констатирано е, че основната дейност, упражнявана през ревизираните периоди е строителство.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на оспорените доставчици, резултатите от които и събраните доказателства са описани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/. При проверките доставчиците не са открити на адресите за кореспонденция, исканията са връчени по електронен път и по чл. 32 от ДОПК, но нито един от тях не е представил документи за проверка.

В резултат на извършените ревизионни действия, органите по приходите са констатирани в РД, че поради липса на доказателства за реалност на получените доставки, в нарушение на разпоредбите на чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, [фирма] неправомерно е претендирано право на данъчен кредит по

фактурите, издадени от: [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма] ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

Установено е, че преди издаване на оспорения РА, [фирма] е извършило корекция на ползваното право на данъчен кредит на по-голямата част по фактурите, издадени от гореизброените доставчици, за които в РД е констатирано, че дружеството неправомерно е ползвало правото на данъчен кредит, както и на данъчния кредит по част от фактурите за доставка на гориво и резервни части. Декларираните покупни фактури са сторнирани чрез посочване на отрицателни стойности в дневниците за покупки през данъчни периоди м. 02.2018 г. и м. 03.2018 г. /извън обхвата на ревизията/, по фактури и доставчици, отразени в данъчни периоди м. 06.2012 г., м. 10.2012 г., м. 12.2012 г., м. 02.2013 г., м. 12.2013 г., м. 09.2014 г. и м. 10.2014 г., описани подробно в акта. В констативната част на РД, подробно са описани по доставчици и периоди ползвания данъчен кредит и коригирания размер, както и съответно начислените лихви.

Дружеството не е извършило корекции на ползваното право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и по фактура №1/20.12.2013 г., издадена от [фирма], която два пъти е отразена в дневниците за покупки и за които е установена липса на доставка. Не е извършило корекция и на част от фактурите за доставка на гориво и резервни части, за които при ревизията е установено, че е налице хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС.

Във връзка с горното, установените с оспорвания РА задължения са определени въз основа на следната фактическа и правна обстановка:

1. На ревизираното лице са начислени лихви за неправомерно ползван данъчен кредит, за който от дружеството в хода на ревизията са извършени корекции по всички покупни фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] и частично за ползвания данъчен кредит по фактури за гориво и резервни части:

- в размер на 640,81 лв., върху сумата на ползвания данъчен кредит в размер на 1 092,66 лв. за данъчен период м. 06.2012 г., по част от фактурите за доставка на гориво и резервни части, описани в РД /стр. 26/;

- в размер на 3 855,23 лв., върху сумата на ползвания данъчен кредит в размер на 7 008,33 лв. за данъчен период м. 10.2012 г., по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма];

- в размер на 6 171,21 лв., върху сумата на ползвания данъчен кредит в размер на 11 770,00 лв. за данъчен период м. 12.2012 г., по фактурите, издадени от [фирма];

- в размер на 1 115,62 лв., върху сумата на ползвания данъчен кредит в размер на 2 160,00 лв. за данъчен период м. 02.2013 г., по фактурите, издадени от [фирма];

- в размер на 1 936,76 лв., върху сумата на ползвания данъчен кредит в размер на 4 582,00 лв. за данъчен период м. 12.2013 г., по фактурите, издадени от [фирма];

- в размер на 901,37 лв., върху сумата на ползвания данъчен кредит в размер на 2 600,00 лв. за данъчен период м. 09.2014 г., по фактурите, издадени [фирма];

- в размер на 338,04 лв., върху сумата на ползвания данъчен кредит в размер на 1 000,00 лв. за данъчен период м. 10.2014 г., по фактурите, издадени от [фирма];

2. На основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС не е признато правото на данъчен кредит в размер на 4 582,00 лв. по фактура №1/20.12.2013 г., издадена от [фирма] за период м. 09.2014 г.

Установено е при ревизията, че към датата на издаване на фактурите [фирма] не е било регистрирано за целите на ЗДДС, издало е процесните фактури, по които ревизираното лице е ползвало правото на данъчен кредит, като [фирма] е направило гореописаната корекция на ползвания данъчен кредит по фактурите за доставки. Констатирано е от ревизиращите органи по приходите, че цитираната фактура е отразена два пъти в дневниците за покупки - през м. 12.2013 г. и през м. 09.2014 г., а обозначената по-горе корекция, направена от ревизираното лице елиминира еднократно влиянието на неправомерно ползваното два пъти право на данъчен кредит по една и съща фактура. В резултат на това с РА не е признато правото на данъчен кредит в размер 4 582,00 лв. за данъчен период м. 09.2014 г.

3. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 6/9 от ЗДДС с оспорения РА не е признато правото на данъчен кредит в размер на 1 000,00 лв. по фактура №811/05.04.2017 г., издадена от [фирма] за периода м. 04.2017 г.

Органите по приходите са обосנוвали липса на реално извършена доставка, поради непредставяне на доказателства от доставчика и от ревизираното лице. Съгласно констатациите, представител на доставчика не е бил открит на адреса за кореспонденция, поради което е връчено ИПДПОЗЛ №П-22221217191341-040-001/08.11.2017 г. по реда на чл. 32 от ДОПК. Извършени са всички процесуални действия от органа по приходите, включително и изпращане на съобщение на декларирания електронен адрес, на което не е отговорено от проверяваното лице. Провереният орган е приел, че по смисъла на чл. 32, ал. 6 от ДОПК, е налице редовно връчване на ИПДПОЗЛ. От дружеството не са представени посочените в искането документи за проверка. Установените факти са отразени в цитирания ПИНП, които са пренесени в констативната част на ревизионния доклад и съобразени при издаване на РА. От доставчикът не са представени исканите документи, в това число относно предходни доставчици по сделките, както и документи, доказващи наличие на ресурсна обезпеченост. Наред с горното е констатирано, че процесната фактура не е включена в дневниците за продажби и СД на доставчика, като и че по данни на информационният масив на НАП, през периода от 01.04.2017 г. до 30.04.2017 г. в дружеството няма назначени лица по трудов договор.

От ревизираното лице също не са представени изисканите документи изясняващи предмета на доставката, нито съпътстващи документи и писмени обяснения за вида, начина на осъществяване и характера на извършената сделка. Предвид установеното, органите по приходите са приели, че липсват доказателства за реално осъществена доставка по процесната фактура.

4. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 6/9 и чл. 71 от ЗДДС не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 500,00 лв. по фактура №101/31.03.2017 г., издадена от [фирма] с ДО в размер на 2 500,00 лв. и предмет на доставката „покупка“.

Констатирано е, че фактурата не е включена в дневника за продажбите на доставчика, както и не е представена от ревизираното лице в хода на ревизията. Отбелязано е, че дружеството не е представило документи по чл. 112 от ЗДДС, съставени в съответствие с изискванията на чл. 113 - чл. 115 от ЗДДС.

5. На основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС не е признато правото на данъчен кредит в размер на 5 302,00 лв. по фактури /стр. 11-25 от РД/, свързани с поддръжката, ремонта, подобрението или експлоатацията на превозни средства леки автомобили за

периодите от м. 06.2012 г. до м. 08.2012 г., от м. 10.2012 г. до м. 02.2013 г., от м. 08.2014 г. до м. 10.2014 г., м. 12.2014 г., от м. 05.2015 г. до м. 07.2015 г., от м. 09.2015 г. до м. 11.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г. и м. 11.2016 г.

В хода на ревизията е установено, че за периодите от 01.01.2012 г. до 31.07.2017г. задълженото лице е ползвало данъчен кредит за покупка на гориво, смазочни материали, резервни части и ремонтни услуги във връзка с използването на леки автомобили – „Мерцедес С 500 4 матик“ с рег. [рег.номер на МПС] и „Тойота Корола В.“ с рег. [рег.номер на МПС]. Ползваният данъчен кредит е в общ размер на 6 394, 66 лв. Ревизираното лице е направило корекция на ползвания данъчен кредит за гориво с протокол №1/31.03.2018 г. с ДО 5 463,90 лв. и ДДС 1 092,78 лв., като за целия период на ревизията е начислило 15% ДДС за лично ползване. Органите по приходите са начислили лихва за ползвания данъчен кредит за периодите от 15.07.2012 г. до 16.04.2018 г., включен в дневника за покупки със знак минус. От страна на жалбоподателя са представени писмени обяснения, че разходите за гориво са използвани за работа на генератори, трамбовъчни машини и режещи машини и други ползвачи гориво. Дружеството е представило допълнително декларация, че строителните машини и техника, за които реално е ползвано горивото, са наети от [фирма], но не е представило документи и доказателства в подкрепа на твърденията си. В заключение е прието, че доставките са използвани за поддръжка и ремонт на леките автомобили.

Поради изложеното, на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС не е признато правото на данъчен кредит в размер на 5 302,00 лв. по фактури за доставка на гориво, поддръжката, ремонта, подобрението или експлоатацията на превозни средства леки автомобили.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, в съдебното производство съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА е издаден от компетентен орган по чл. 119, ал. 2 от ДОПК и отговаря на изискванията на чл. 120 от ДОПК – съдържа всички задължителни реквизити. РА е подписан с КЕП, валидни към датата на неговото издаване. В ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По материалната законосъобразност на РА в оспорената му част, съдът приема следното:

I. Относно начислени лихви за неправомерно ползван данъчен кредит в общ размер на 16 302,02 лв. за данъчни периоди м. 06.2012 г., м.10.2012 г., м. 12.2012 г., м. 02.2013 г., м. 12.2013 г., м. 09.2014 г. и м. 10.2014 г., във връзка с извършена от ревизираното лице корекция през данъчен период м. 02.2018 г. и м. 03.2018 г. В жалбата не са изложени конкретни съображения, касаещи начислените лихви за посочените периоди, но доколкото е заявено, че се оспорва РА в потвърдената му част, съдът

дължи произнасяне.

Декларираните фактури за покупки са сторнирани с посочване на отрицателни стойности в дневниците за покупки през данъчни периоди м. 02.2018 г. и м. 03.2018 г. Извършените корекции са по всички покупни фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], издадени за посочените периоди. Извършена е корекция по фактури за гориво и резервни части, за данъчен период м. 06.2012 г., издадени от [фирма], [фирма], Д. „Подземен гараж“, [фирма], [фирма], [фирма].

След като при поведеното ревизионно производство е констатирано неправомерно упражнено право на приспадане на данъчен кредит от дружеството жалбоподател за изброените по-горе периоди, то в съответствие с разпоредбата на чл. 175 от ДОПК са определени лихви за неплатените в срок публични задължения.

Съгласно чл. 78, ал. 1 от ЗДДС регистрираното лице е длъжно да коригира размера на ползвания данъчен кредит при изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката, както и при промяна на вида на доставката. Когато не е налице реално извършена доставка, по която е ползван данъчен кредит, също следва да бъде предоставена възможност на лицата сами да коригират ползвания кредит. В случая корекцията е извършена от самото лице преди издаване на РА. Като санкция се дължи лихва за забава от периода на неправомерно упражненото право на приспадане на данъчен кредит по коригираните фактури до издаването на протоколи за анулиране по реда на чл. 116, ал. 4 от ЗДДС.

II. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 582 лв. по фактура № 1/20.12.2013 г., издадена от [фирма] за периода м. 09.2014 г., с предмет „услуга“. За да възникне право на приспадане на данъчен кредит е необходимо доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице, който извод се налага от текста на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, определящ, че лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице му е доставило или предстои да му достави. В хода на ревизионното производство е установено, че дружеството не е регистрирано по ЗДДС. След като доставчикът не е регистрирано по ЗДДС лице, то той няма право да начислява ДДС и съответно получателят по доставките няма право да го приспада.

От ревизиращите органи е констатирано, че процесната фактура е отразена два пъти – през м. 12.2013 г. и през м. 09.2014 г. От дружеството е извършена корекция, с която е отразено ползването на данъчен кредит по спорната фактура само един път. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че при извършената ревизия и при издаването на РА не е взета предвид направената от дружеството корекция.

III. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 000 лв. по фактура № 811/05.04.2017 г., издадена от [фирма] с предмет „покупка“ за периода м. 04.2017 г., на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 6/9 ЗДДС, при проведеното ревизионно производство до дружеството е изготвено искане за представяне на документи, което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. До приключване на насрещната проверка не са представени исканите документи, от които да може да се направи извод

за ресурсна и кадрова обезпеченост, както и за наличие на фактурираните стоки. От дружеството-жалбоподател също не са представени доказателства, от които да се направи извод за реалност на процесните доставки. Такива не са ангажирани и в проведеното съдебно производство. От ревизиращите органи е направен правилен и обоснован извод, че не е доказана реалност на фактурираната доставка, поради което незаконосъобразно е било упражнено право на приспадане на данъчен кредит от дружеството-жалбоподател.

При извършената проверка от ревизиращите органи е установено, че процесната фактура не е включена в СД и в дневниците за продажби за съответния период на доставчика, както и че през м. 04.2017 г. същият няма назначени лица по трудов договор и не е налице кадрова обезпеченост.

От събраните в хода на ревизионното производство доказателства не се доказва реалност на доставката. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик. След като не е налице реална доставка, не са изпълнени императивните изисквания на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, според която разпоредба данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка и не са налице предпоставките за упражняване на данъчен кредит от ревизираното лице.

IV. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 500 лв. по фактура № 101/31.03.2017 г., издадена от [фирма] с предмет „покупка“, в хода на ревизията е установено, че фактурата не е включена в дневника за продажби на [фирма], като същата не е представяна и от ревизираното лице. Съгласно чл. 71 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката възниква, ако същият притежава данъчни документи по смисъла на чл. 112 от ЗДДС, съставени в съответствие с изискванията на чл. 113, чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, което не е доказано. Липсата на фактура налага извода, че не налице реална доставка, поради което не са изпълнени изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, според която разпоредба данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка и не са налице предпоставки за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит от ревизираното лице.

V. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 5 302 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], Д. „Подземен гараж“, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], свързани с поддръжка, ремонт, подобрене или експлоатация на превозни средства за данъчни периоди м. 06.2012г.-м. 08.2012 г., м. 10.2012г.-м. 02.2013 г., м. 08.2014г.-м. 10.2014 г., м. 12.2014г., м. 05.2015г.- м. 07.2015 г., м. 09.2015г.-м. 11.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 11.2016 г.

В ревизионното производство е установено, че за ревизирания период 01.01.2012г.-31.07.2017 г. дружеството е ползвало данъчен кредит в размер на 6 394, 66 лв. за покупка на гориво, смазочни материали, резервни чисти и ремонтни услуги, във връзка с ползването на леки автомобили „Мерцедес С 500 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС] и „Тойота Корола В.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС, не е налице право на приспадане на данъчен кредит, дори и да са изпълнени условията на чл. 69 и чл. 74 от ЗДДС, когато е придобит или внесен автомобил, както и когато стоките или услугите са свързани с поддръжката, ремонта, подобрението или експлоатацията на превозното средство.

От ревизираното лице са представени обяснения, в които е посочено, че автомобилите са закупени без да се приспада данъчен кредит, а разходите за гориво за използвани за работа на строителни машини и техника - генератори, трамбовъчни машини, режещи машини и други ползващи гориво, наети от [фирма]. В обясненията е посочено, че за целия ревизиран период е начислен 15 % ДДС за лично ползване. За установяване на сочените от ревизираното лице факти, в хода на ревизионното производство не са представени никакви счетоводни документи. Такива не са представени и в съдебното производство. Неосновано е направеното в жалбата възражение, че са налице предпоставки за упражняване на право на данъчен кредит по отношение на фактурите с предмет „гориво“. От жалбоподателя в тази насока не са ангажирани никакви доказателства нито в ревизионното, нито в съдебното производство.

Ревизираното лице е направило корекция с протоколи от м. 03.2018 г., с които е извършило корекция на ползвания данъчен кредит по описаните по-горе фактури, като тези протоколи са включени в дневника за покупки със знак минус.

Правилен е изводът на ревизиращите органи, че спорните фактури, касаят обслужването на притежаваните от дружеството - жалбоподател два броя автомобили, поради което и на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС, не са налице предпоставките за упражняване право на приспадане на данъчен кредит.

Във връзка с изложеното в т. I-т.V от настоящото решение, следва да бъде съобразено, че допуснатата от съда ССЕ е заличена по искане на процесуалния представител на жалбоподателя, поради непредставяне на документи, необходими на вещото лице, за да отговори на поставените въпроси, касаещи реалността на спорните доставки. Следва извода, че жалбоподателят не е проявил процесуална активност и не е оборил по никакъв начин направените от ревизиращите органи констатации.

С оглед изложеното РА, в оспорената му част е правилен и законосъобразен, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу РА № Р-22221017007367-091-001/22.06.2018 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП-С., в частта в която е потвърден с Решение № 1388/11.09.2018 г. на Директора на Дирекция ОДОП-С..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: